

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

ARNE JONAS
DAHL
MOSTROM
Ο ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Ο δημιουργός

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Ιούνιος 2025

Τίτλος πρωτοτύπου Arne Dahl, Jonas Moström, Skaparen, Bookmark Förlag 2024

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Βασίλης Τζούβαλης

Σελιδοποίηση Γιώτα Μπόμπου

Σχεδιασμός εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

© 2024, Jan Arnald & Jonas Moström

© 2024, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4350-2

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84350

Κ.Ε.Π. 6216, Κ.Π. 21521

Published in Greek by arrangement with Rights & Brands

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Arne Dahl Jonas Moström

Ο δημιουργός

Μετάφραση από τα σουηδικά
Γρηγόρης Ν. Κονδύλης

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Όλες οι σημειώσεις ανήκουν στον μεταφραστή του βιβλίου.

*Η μυθιστορία είναι το ψέμα μέσω του οποίου
λέμε την αλήθεια.*

ΑΛΜΠΕΡ ΚΑΜΙ

*Η ζωή μιμείται την τέχνη σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό
από όσο η τέχνη μιμείται τη ζωή.*

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΝΤ

I

ΑΡΧΗ ΠΑΡΤΙΔΑΣ

Είναι σαν σε παραμύθι.

Το τραγούδι του εκκλησιάσματος ηχεί τόσο παραδεισένιο, που οι εντάσεις χαλαρώνουν για λίγο κι η σκληρή καθημερινότητα ξεθωριάζει και σβήνει. Η εκκλησία του Αγίου Ιωάννη, στο κέντρο της Στοκχόλμης, πλημμυρίζει από κόσμο. Ο Νικ Καστίγιο κάθεται ανάμεσα στους πενθούντες κι αφήνεται να τον αγκαλιάσει η μελωδία του Ψαλμού 368, που έχουν επιλέξει οι γονείς των θυμάτων:

*Άνεμε δημιουργέ, φύσα προς τα εδώ
στείλε αιώνια πνοή,
ώστε σε σώμα και ψυχή
να εξαγνιστώ, ολόκληρος να γενώ
και να θεραπευτώ.*

Αλλά ο Καστίγιο δεν θα ξαναγίνει ποτέ ολόκληρος, ούτε θα εξαγνιστεί ούτε θα θεραπευτεί. Όχι έπειτα από αυτά που είδαν τα μάτια του στο νησί Γκότλαντ. Η ενοχή που νιώθει επειδή απέτυχε να σταματήσει τον άντρα που τα μέσα ενημέρωσης αποκαλούν Βομβιστή του Βίσμπι τον κατατρώει. Η ακατανόητη πράξη του βδελύγματος είναι ένα συνεχές βουητό που δεν θα σιγήσει ποτέ.

The Big Bang – Η μεγάλη έκρηξη. Θα μπορούσε να την είχε σταματήσει.

Ήταν τόσο κοντά στο να τα καταφέρει.

Τόσο αναθεματισμένα κοντά στο να εμποδίσει το κάθαρμα που κυνηγάει τα τελευταία επτά χρόνια, τον παρανοϊκό που πριν από τρεις εβδομάδες ανατίναξε είκοσι έναν νέους σε έναν κύκλο μαθημάτων δημιουργικής γραφής στο Βίσμπι. Δύο από αυτά τα νεαρά άτομα βρίσκονται στα φέρετρα μπροστά στην Αγία Τράπεζα, δύο δεκαεννιάχρονα κορίτσια των οποίων το μεγαλύτερο όνειρο ήταν να γίνουν συγγραφείς.

Δεν θα ξαναγράψουν ποτέ πια λέξη.

Η αστυνομική έρευνα στο σύνολό της δείχνει ότι ο παρανοϊκός δολοφόνος βρίσκεται ακόμη στο Γκότλαντ. Γι' αυτό ο Καστίγιο είναι μόνος εδώ. Όλοι οι πόροι έχουν επενδυθεί στο νησί. Δεν έχει καταφέρει να πείσει τους πρώην προϊσταμένους του ότι τα αινιγματικά συλλυπητήρια με σκακιστικές κινήσεις στις προηγούμενες κηδείες ανά τη χώρα έχουν κάποια σημασία.

Αλλά το Γκότλαντ είναι ένα παραπλανητικό ίχνος. Δυστυχώς μόνο ο Καστίγιο το έχει συνειδητοποιήσει. Ή μήπως έχει αρχίσει να χάνει εντελώς το μυαλό του; Μήπως η εμμονή του με τον Βομβιστή του Βίσμπι σκότωσε τη διαίσθησή του; Έβαλε πάντως τέρμα στην καριέρα του. Στο Γκότλαντ ήδη αναγκάστηκε να παραδώσει υπηρεσιακή ταυτότητα και όπλο.

Εκείνα τα αινιγματικά σκακιστικά συλλυπητήρια τον οδήγησαν εδώ, στην εκκλησία του Αγίου Ιωάννη. Είναι πεπεισμένος ότι εκείνος ο καριόλης είναι εδώ. Μελέτησε όλους τους παρόντες τρεις φορές δίχως να τον εντοπίσει. Κανένας άλλος δεν ξέρει πώς μοιάζει, αλλά, ένα δευτερόλεπτο πριν εκραγεί η βόμβα στο Βίσμπι, ο Καστίγιο είδε το πρόσωπο με τα πολύ έντονα χαρακτηριστικά, το οποίο δεν πρόκειται ποτέ να ξεχάσει. Αυτό το πρόσωπο είναι που αναζητά ακατάπαυστα ανάμεσα στο εκκλησίασμα.

Όπως πάντα, το βλέμμα του σταματά όταν βλέπει εκείνην. Τη βλέπει να κάθεται τρεις σειρές καθισμάτων διαγώνια μπροστά του. Τα μακριά κόκκινα μαλλιά λάμπουν σαν φλόγα μαγική και ζεσταίνουν για μια σύντομη στιγμή το μέσα του, παρά το ψύχος που επικρατεί μέσα στην εκκλησία.

Με την άκρη του ματιού του ο Καστίγιο βλέπει το χιόνι να στροβιλίζεται έξω από το παράθυρο της εκκλησίας και αναρωτιέται αν η θύελλα που ουρλιάζει εκεί έξω είναι ο άνεμος δημιουργίας. Αμφίβολο. Ο αέρας αυτός είναι ψυχρός, στείρος και δριμύς.

Και τότε είναι που συμβαίνει. Όταν οι λέξεις «άνεμε δημιουργέ» επαναλαμβάνονται στον ψαλμό, το παραμύθι γίνεται εφιαλτικό. Ο Καστίγιο τον βλέπει ξαφνικά, σαν μέσα από κιάλια που κρατάς ανάποδα, από πολύ μακρινή απόσταση. Ο ιερέας, ο οποίος είχε γυρίσει την πλάτη του στο εκκλησίασμα μόλις άρχισε ο ψαλμός, στρέφεται τώρα ξανά προς αυτούς πάνω στον άμβωνα. Μπροστά του κρατά σφιχτά σαν τανάλια ένα παιδί. Είναι ένα αδύνατο κοριτσάκι γύρω στα εφτά.

Ο Καστίγιο νιώθει το αίμα να πάλλεται μέχρι τ' ακροδάχτυλά του. Είχε δίκιο. Είναι ο Βομβιστής του Βίσμπι, μεταμφιεσμένος σε ιερέα.

Γιατί δεν ανάγκασε τους ανωτέρους του να τον ακούσουν;

Τώρα είναι μόνος. Μόνος ενάντια στο χειρότερο κακό και στη βαθύτερη θλίψη που έχει αντιμετώπισει ποτέ του.

Big Bang Blues.

Με το ένα χέρι ο ψευτοϊερέας πιέζει ένα πιστόλι στον κρόταφο του κοριτσιού, με το άλλο καλύπτει το στόμα της. Η αγδιαστικά παλλόμενη φωνή, που αντηχούσε στο μυαλό του Καστίγιο τις τρεις τελευταίες εβδομάδες, βρυχάται:

«Εφτασε η Ημέρα της Κρίσης!»

Πιέζει δυνατότερα το πιστόλι στον κρόταφο του κοριτσιού. Τα μάτια της είναι ορθάνοιχτα στο σκοτάδι.

Ποια είναι αυτή; Από πού ήρθε; Παγιδευμένη στη λαβή του Βομβιστή του Βίσμπι, τα μάτια της ουρλιάζουν τρόμο. Το τέρας βρουχάται:

«Έξω αποδώ! Έξω όλοι! Αλλιώς θα την πυροβολήσω».

Το πρώτο που παρατηρεί κανείς στο εκκλησίασμα είναι δισταγμός. Μετά σηκώνεται μια γυναίκα μ' ένα μωρό σφιχτά κρατημένο στον ώμο και με μια πνιχτή κραυγή ορμά στην έξοδο. Αμέσως μετά επικρατεί χάος όταν το πλήθος ξεχύνεται ορμητικό στο κεντρικό κλίτος με κατεύθυνση την πύλη της εκκλησίας· ακόμα και η κοκκινομάλλα παρασύρεται έξω, ίδια με λάμψη αστραπής σε καταγιγίδα.

Ο Καστίγιο βλέπει μια μισάνοιχτη πόρτα διαγωνίως πίσω του. Περιεργάζεται τον ψευτοϊερέα και το πλήθος που απομακρύνεται αφηνιασμένο, και συνειδητοποιεί ότι έχει μόλις μερικά δευτερόλεπτα στη διάθεσή του. Τρέχει σκυφτός πίσω από τους τελευταίους πανικόβλητους πιστούς και μπαίνει απαρατήρητος σ' ένα πλαϊνό δωμάτιο. Ενστικτωδώς αφήνει την πόρτα ανοιχτή. Είναι ένα κρύο δωμάτιο με ένα τραπέζι, μερικές καρέκλες κι ένα ματιοφυλάκιο.

Ρίχνει μια προσεκτική ματιά από το άνοιγμα της πόρτας.

Το τέρας εξαφανίζεται αθόρυβα από το οπτικό του πεδίο, μαζί με το κορίτσι. Μετά ακούγονται βαριά σφυροκοπήματα, σαν απόηχος της Σταύρωσης. Έπειτα από λίγο ο Καστίγιο αντιλαμβάνεται πως ο άντρας καρφώνει από μέσα την πύλη της εκκλησίας, ενώ κρατά, προφανώς, ακινητοποιημένο το κορίτσι. Στη συνέχεια επικρατεί σιωπή, μια άγονη και έρημη σιωπή, ώσπου να υψωθούν οι συγκρατημένοι λυγμοί του κοριτσιού πάνω από την ηρεμία.

Ο ιερέας επιστρέφει στο οπτικό πεδίο του Καστίγιο. Με το ένα χέρι γύρω από τον λαιμό του κοριτσιού στήνει μια βιντεοκάμερα στον διάδρομο ανάμεσα στα στασίδια της εκκλησίας. Όταν

τελειώνει, πιέζει ξανά το πιστόλι στον κρόταφο της μικρής, κοιτάζει κατευθείαν στον φακό και αρχίζει κάτι που φαίνεται να εξελίσσεται σ' έναν μακρύ μονόλογο.

«Άρπαξα αυτό το παιδί πάνω στα καλύτερά του χρόνια. Τώρα που ο νους είναι ακόμη ζωντανός και δημιουργικός. Τώρα που δεν έχει ακόμη διαστρεβλωθεί από επιθυμίες, εγωισμούς και τον κομπορμισμό».

Ο Καστίγιο δεν χρειάζεται ν' ακούσει άλλα. Είχε ήδη ακούσει ένα σωρό από αυτές τις μαλακίες στο Βίσμπι. Ο μαζικός δολοφόνος έχει ένα άρρωστο μήνυμα για τον κόσμο και δεν θα τα παρατήσει πριν το διαδώσει.

Suicide by terror. Να δώσει στον ίδιο του τον θάνατο ένα φαινομενικό νόημα.

Ο τρομοκράτης κινείταιπισωπατώντας μέσα από το κεντρικό κλίτος. Με το πιστόλι στον κρόταφο της μικρής κινείται προς τον άμβωνα. Δίχως να σταματήσει να λέει όσα λέει σαν σε μάντρα, τραβά το κορίτσι και ανεβαίνουν μαζί τα σκαλιά του άμβωνα, όπου ανακράζει:

«Η δημιουργική δύναμη που χωρά σε αυτό το μικρό πλάσμα πρέπει να διατηρηθεί για πάντα, να εμποδιστεί και να διατηρηθεί. Η κοπέλα αυτή θα...»

Ο Καστίγιο σταματά ν' ακούει.

Η δημιουργική δύναμη, οι επίδοξοι νεαροί συγγραφείς.

Ο άντρας αυτός είναι πιο τρελός κι από τρελό. Αλλά αυτή τη στιγμή το κίνητρο δεν έχει σημασία. Το μόνο σημαντικό πράγμα είναι να σταματήσει τον παράφρονα.

Το κεφάλι της μικρής προβάλλει πάνω από την κουπαστή του άμβωνα. Τα ξανθά μαλλιά θυμίζουν άλω στο φως που ξεχύνεται μέσα από το κοντινό παράθυρο. Ο άμβωνας στην εκκλησία του Αγίου Ιωάννη είναι μια υπερυψωμένη, πλεονεκτική θέση δίχως τυφλά σημεία. Αλλά ο Καστίγιο πρέπει, με κάποιον τρόπο, να

σώσει το κορίτσι. Και ξέρει ότι το μάτι του έπιασε κάτι όταν μπήκε στην εκκλησία.

Το πασχαλιάτικο σούρουπο πέφτει όλο και γρηγορότερα. Έξω από το πολύχρωμο παράθυρο της εκκλησίας κλαψουρίζει ο ψυχρός, άγονος άνεμος, σαν να υποφέρει στο πλάι του παιδιού. Ο Καστίγιο αφήνει το βλέμμα του να πλανηθεί, προσπαθεί να θυμηθεί.

Στο μισοσκόταδο, πάνω από τον άμβωνα εντοπίζει κάτι που φτάνει ως το μέρος όπου βρίσκεται. Είναι σανίδες σε μια σκαλωσιά που οι εργάτες είχαν προσπαθήσει να κρύψουν. Ναι, αυτό είδε όταν μπήκε. Ακριβώς έξω από την πόρτα του δωματίου ο Καστίγιο θα μπορούσε να σκαρφαλώσει στη σκαλωσιά και να φτάσει τις σανίδες που θα τον οδηγούσαν μέχρι τον άμβωνα.

Το τέρας εξακολουθεί το κήρυγμα. Το βλέμμα του κοριτσιού όσο πάει κι αργοσβήνει.

Το πιστόλι στον κρόταφό της δεν έχει μετακινηθεί ούτε χιλιοστό.

Ο Καστίγιο πρέπει να μπορέσει να φτάσει τη σκαλωσιά, αλλά πρέπει να το κάνει τελείως αθόρυβα. Βγάζει τα παπούτσια του, σκαρφαλώνει προσεκτικά.

Το στόμα του παρανοϊκού συνεχίζει ν' αλέθει. Δεν κοιτάζει προς το μέρος του Καστίγιο, το βλέμμα του πάει από την κάμερα στα άδεια στασίδια.

Ο Καστίγιο φτάνει στο ύψος των σανίδων της σκαλωσιάς. Ένα τρεμούλιασμα διαπερνά σε όλο της το μήκος τη σκαλωσιά. Είναι μεγάλος ο κίνδυνος να παραχθεί θόρυβος, όταν αρχίσει να περπατά εκεί πάνω.

Το μόνο που ακούγεται όμως είναι το μανιακό μάντρα και το υπόκωφο κλαψούρισμα της κοπελίτσας. Ο Καστίγιο μένει εκεί ξαπλωμένος και ακίνητος. Το πιγούνι του ακουμπά στο ξύλο και η τραχεία του πονά και τσούζει. Μια παύση στο γκροτέσκο κή-

ρυγμα. Ο Καστίγιο δεν χρειάζεται παύση τώρα. Οτιδήποτε άλλο, αλλά όχι ησυχία.

Αλλά η πολυλογία αρχίζει ξανά:

«Αυτή η μικρή ζωή πρέπει να θυσιαστεί, ώστε να μπορέσετε να δείτε όλοι τη δύναμη που κατοικεί εντός της, για να μη θυσιάσετε ποτέ ξανά το μοναδικό και απaráμιλλο για το μέτριο».

Ο Καστίγιο γλιστρά προσεκτικά προς τα μπροστά. Εφτά μέτρα μέχρι τον άμβωνα. Η σημαντικότερη διαδρομή της ζωής του. Οι σανίδες κουνιούνται ανησυχητικά. Αλλά αθόρυβα. Μέχρι στιγμής τουλάχιστον.

Κινείται προς τα μπροστά, δέκα πόντους τη φορά. Βλέπει τον ανάγλυφο διάκοσμο του άμβωνα, με πουλιά και άλλα συγκεχυμένα πλάσματα που μοιάζουν να ξεπετάγονται μέσα από τον ίδιο τον τοίχο, βλέπει κάτω τα κεριά σε βαρείς μεταλλικούς επιδαπέδιους κηροστάτες. Και βλέπει ένα βλέμμα να στρέφεται καταπάνω του.

Ο Καστίγιο είναι εκτεθειμένος. Είναι ακόμη αρκετά μακριά για να έχει τη δυνατότητα να δράσει. Αλλά το βλέμμα που στρέφεται πάνω του είναι του κοριτσιού. Που τον κοιτάζει και που μοιάζει να τον εκλιπαρεί σιωπηλά. Τότε είναι που συνειδητοποιεί ότι είναι έτοιμος να θυσιάσει τα πάντα για εκείνη.

Πραγματικά τα πάντα.

Ο Καστίγιο σέρνεται αποφασιστικά προς τον στόχο του. Η φωνή του τέρατος αντηχεί όλο και πιο παράξενα. Έχει αρκετή ώρα που έχει αρχίσει να επαναλαμβάνεται, κι αν η φωνή τον εγκαταλείψει, δεν θα έχει και λόγο να παρατείνει την αγωνία του εκκλησιάσματος.

Στην περίπτωση αυτή θα σκοτώσει το κοριτσάκι.

Ο Καστίγιο είναι κοντά τώρα. Διαγώνια πάνω από τον άμβωνα, μισό μέτρο ακόμα θέλει να συρθεί. Το βλέμμα της μικρής είναι καρφωμένο πάνω του και έχει σταματήσει να κλαίει.

Πλησιάζει καμιά δεκαριά πόντους ακόμα. Ο άμβωνας είναι τώρα προσβάσιμος. Μένει μερικά δευτερόλεπτα εντελώς ξαπλωμένος με τα μάτια κλειστά και κρατώντας την ανάσα του.

Το παρανοϊκό κήρυγμα σταματά.

Η σιωπή που επικρατεί είναι σιωπή του θανάτου.

Ο Καστίγιο ανοίγει τα μάτια. Περιμένει να συναντήσει το βλέμμα του τέρατος ακριβώς πριν εκτελέσει το κορίτσι.

Αλλά το τέρας στέκεται εντελώς ακίνητο, έχει χαμηλώσει το πιστόλι προς το στήθος του κοριτσιού. Ο Καστίγιο κουλουριάζεται σκυφτός. Η κοπελίτσα συνεχίζει να τον κοιτάζει. Το φως από τρεις ψηλούς κηροστάτες τρεμοπαίζει κυκλικά από τα όρθια μεταλλικά βέλη και κάνει τη σκηνή μπροστά του να κυματίζει, σαν να τους περιμένει η ίδια η Κόλαση να φτάσουν. Αλλά ο Καστίγιο είναι έτοιμος τώρα. Έτοιμος να κάνει αυτό που πρέπει.

Ποτέ του άλλοτε δεν έχει νιώσει πιο αληθινός απ' ό,τι τώρα.

Το βλέμμα του ιερέα στρέφεται προς τα επάνω.

Τυλίγει τον δείκτη του γύρω από τη σκανδάλη και βρυχάται με όλη του τη δύναμη.

Τότε ο Καστίγιο πηδά από τη σκαλωσιά.

Αρπάζει στον αέρα το χέρι που κρατά το πιστόλι, το στρίβει, ακούει το όπλο να χτυπά στο δάπεδο. Πάνω στην κίνηση, αδράχνει τον ιερέα από τον αυχένα και του κοπανάει το πρόσωπο στον τοίχο του άμβωνα, όπου ένα ανάγλυφο, με σχήμα μακριού ράμφους πουλιού, καρφώνεται βαθιά στο ένα του μάτι.

Καθώς πέφτει, ο Καστίγιο συναντά το βλέμμα του απελευθερωμένου κοριτσιού. Όταν η φόρα που έχει τον κάνει να κυλιστεί πάνω από την κουπαστή του άμβωνα, νιώθει ότι όλα είναι μια χαρά.

Πέφτει προς το δάπεδο της εκκλησίας και αισθάνεται πως όλα, πραγματικά όλα, είναι καλά. Ακόμα και όταν τα όρθια βέ-

λη του κηροστάτη τρυπούν το στέρνο του, είναι όλα όπως πρέπει να είναι.

Το τελευταίο που ακούει καθώς σκάει στο δάπεδο και βλέπει τον αναποδογυρισμένο κηροστάτη να βγαίνει από το στήθος του είναι η φωνή της κοπέλας.

«Στοπ!»

Μόνο που δεν είναι το κορίτσι, αλλά ένας γενειοφόρος άντρας που πλησιάζει με δρασκελιές και υψωμένα χέρια και βρυχάται: «Τι τέλειο, που να με πάρει! Πεντακάθαρο, γαμώτο!»

Ο ψευτοϊερέας έχει σκύψει παρηγορητικά δίπλα στο κορίτσι και καθαρίζει το ψεύτικο αίμα από το μάτι του. Ταυτόχρονα δύο γυναίκες πηγαίνουν στον άμβωνα και κατεβάζουν το κορίτσι. Και οι δύο φορούν αντιανεμικά τζάκετ με την επιγραφή «Τομ Μποργ» στην πλάτη.

Ο γενειοφόρος πάει στον Καστίγιο, εκείνος σηκώνεται και με τα χέρια ψηλά κάνουν ένα «κόλλα πέντε».

Τότε πέφτουν οι τοίχοι της εκκλησίας. Πίσω από το παράθυρο της εκκλησίας, από πλαστικό, αποκαλύπτεται ένας τεράστιος ανεμιστήρας που φυσά μικρά λευκά πλαστικά κομμάτια στο διηνεχές. Ένα ολόκληρο συνεργείο από πανομοιότυπα αντιανεμικά τζάκετ ζητωκραυγάζει πίσω από το πεσμένο σκηνικό – ει-κονολήπτες, ηχολήπτες, μακιγέρ, βοηθοί σκηνοθέτη.

Τέσσερα άτομα μαζεύονται δίπλα στον άμβωνα. Ο γενειοφόρος σκηνοθέτης στρέφεται προς έναν άντρα που μοιάζει με λίγο πιο ηλικιωμένη εκδοχή του Καστίγιο και του λέει, περισσότερο ως διαπίστωση παρά ως ερώτηση:

«Μη μου πεις ότι δεν ήταν ένα φινάλε αντάξιο ενός Τομ Μποργ;»

Ο άντρας, ο οποίος προφανώς ονομάζεται Τομ Μποργ, περνά τα χέρια μέσα από τις καστανές μπούκλες των μαλλιών του, χαμογελά και κατανεύει.

«Καλύτερο τέλος δεν θα μπορούσα να ευχηθώ».

«Το *Big Bang Blues* είναι αναμφισβήτητο το καλύτερο βιβλίο σου» επιβεβαιώνει ο σκηνοθέτης.

Η γυναίκα στην παρέα, που φαίνεται να είναι αυτή που έχει την εποπτεία, λέει:

«Αναρωτιέμαι όμως πώς και τόλμησες ν' αφαιρέσεις τη ζωή του ήρωά σου Νικ Καστίγιο».

«Υπάρχει λογικότερο τέλος από τον θάνατο;» αντιγυρίζει ο Τομ Μποργ.

Ο άντρας που παίζει τον Νικ Καστίγιο έχει μόλις αφαιρέσει, με τη βοήθεια άλλων, τα αξεσουάρ από το στέρνο του. Η κοκκινόμαλλα αγαπημένη του έχει πλησιάσει την παρέα τους και τον αγκαλιάζει στα γρήγορα. Ο άντρας τραβά λίγο παράμερα τον Τομ Μποργ και του λέει:

«Ελπίζω να υπάρχει ένας ρόλος για μένα στο επόμενο βιβλίο σου. Κι ας έχω πεθάνει».

Ο Τομ Μποργ απλώς χαμογελά.

Ο σκηνοθέτης βρυχάται:

«It's a wrap! – Τελειώσαμε!»

Έπειτα αγκαλιάζει τον Μποργ και λέει:

«Ξέρεις ότι θα είμαι πάντα εδώ για τις ιστορίες σου, Τομ. Και θα ήταν πολύ συναρπαστικό να μάθαινα τι γράφεις ακριβώς τώρα».

Ο Τομ Μποργ αφήνει να φανεί ένα πλατύτερο χαμόγελο αυτή τη φορά.

Μόνο που το χαμόγελο δεν φτάνει ποτέ στα μάτια του.

Δημιουργική δύναμη, σκέφτεται. Άνεμος δημιουργίας.

Ο Τομ Μποργκ, καταξιωμένος συγγραφέας αστυνομικού, βρίσκεται σε δημιουργικό τέλμα. Αναζητώντας έμπνευση, πηγαίνει σε ένα κλαμπ στο κέντρο της Στοκχόλμης, όπου γίνεται μάρτυρας ενός φόνου που μοιάζει απόκοσμα με αυτό που προσπαθεί να γράψει τόσο καιρό. Πολύ γρήγορα όμως συνειδητοποιεί ότι η αστυνομία τον θεωρεί ύποπτο και πως στην υπόθεση είναι μπλεγμένος κι ένας μεγάλος οργανισμός που έχει τη δική του ατζέντα. Έτσι ο Τομ ξαφνικά βρίσκεται μπλεγμένος σε ένα θανάσιμο παιχνίδι στο οποίο οι διαφορές μεταξύ μυθοπλασίας και πραγματικότητας παραμορφώνονται και το μεταξύ τους όριο ξεπερνιέται. Ποιος πραγματικά ελέγχει την αφήγηση του βιβλίου που προσπαθεί να γράψει, και ποιος ευθύνεται για το κακό που υπάρχει στον αληθινό κόσμο;

Το πρώτο βιβλίο μιας συναρπαστικής, καθηλωτικής σειράς από το συγγραφικό δίδυμο **Arne Dahl** και **Jonas Moström**. Ένα θρίλερ γεμάτο ένταση, μαύρο χιούμορ και αλησμόνητους χαρακτήρες.

ISBN: 978-618-03-4350-2

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84350

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book